

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 297/2021
24.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Јасмине Васовић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Стефана Шипке и др., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Стефана Шипке - адвоката Марка Пушице, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 614/19 од 30.07.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 864/20 од 14.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.03.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Стефана Шипке - адвоката Марка Пушице, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 614/19 од 30.07.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 864/20 од 14.12.2020. године, у односу на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.**

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 614/19 од 30.07.2020. године окривљени Стефан Шипка, између осталих, оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три године и три месеца, у коју казну му је урачунато време лишења слободе и проведено у притвору.

Истом пресудом од окривљеног је одузета имовинска корист прибављена кривичним делом и то новац у износу од 30,00 евра и 54.000,00 динара, а обавезан је на плаћање трошкова кривичног поступка, чији износ ће бити одређен накнадно посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 864/20 од 14.12.2020. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду и бранилаца окривљеног изјављене против пресуде Вишег суда у Београду К 614/19 од 30.07.2020. године, а наведена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Стефана Шипке – адвокат Марко Пушица, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде или само пресуду Апелационог суда у Београду и предмет врати на поновно суђење или преиначи обе пресуде или само пресуду Апелационог суда у Београду и окривљеног ослободи од оптужбе или огласи кривим за кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 1. КЗ.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљеног Стефана Шипке у поднетом захтеву истиче да је у конкретној ситуацији кривични закон погрешно примењен, јер није било продаје у склопу описаних радњи извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, већ радње окривљеног обухватају радње извршења које се свode на давање опојне дроге на уживање, па је радње окривљеног описане у изреци пресуде требало квалификовати као кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 1. КЗ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Према чињеничном опису у изреци првостепене пресуде и утврђеном чињеничном стању, окривљени Стефан Шипка је у стању урачунљивости, свестан свога дела, да је исто забрањено, а чије је извршење хтео, неовлашћено продао оптуженом АА...., супстанцу проглашену за опојну дрогу – 1 пвц пакетић смеше хероина, кофеина и парацетамола, нето масе 1,75 грама, у време, на месту и на начин ближе описан у изреци пресуде.

У овако описаним и утврђеним радњама окривљеног Стефана Шипке, из којих произилази да је окривљени неовлашћено продао супстанцу која је проглашена за опојну дрогу, произилазе сва обележја, како објективна, тако и субјективна, кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ за које је оглашен кривим, па су самим тим наводи браниоца окривљеног да је

учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, од стране Врховног касационог суда оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, наводећи да је одлуком о одузимању имовинске користи повређен закон, јер је окривљени оглашен кривим да је продао опојну дрогу за 4.000,00 динара и по ставу браниоца имовинска корист прибављена кривичним делом није могла бити већа од наведеног износа, а од окривљеног је одузет износ од 30 евра и 54.000,00 динара, који знатно превазилази онај за који је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 91. Кривичног законика, у ставу првом, прописано је да нико не може задржати имовинску корист прибављену кривичним делом, а у ставу другом, истога члана да корист из става 1. овог члана одузеће се, под условима предвиђеним овим закоником и судском одлуком којом је утврђено извршење кривичног дела.

Из изреке правноснажне пресуде произилази да је „претресом стана у коме Шипка Стефан непријављено борави у ..., ул. ... пронађено на столу у дневној соби 30,00 евра и 54.000,00 динара, који новац потиче од продаје опојне дроге, што је уз потврду и одузето од Шипка Стефана“. Имајући у виду да је од окривљеног одузето 30,00 евра и 54.000,00 динара, за који новац је правноснажном пресудом утврђено да потиче од продаје опојне дроге, то је правилном применом члана 91. и 92. КЗ од окривљеног Стефана Шипке одузета имовинска корист прибављена кривичним делом у наведеном износу, па по налажењу Врховног касационог суда одлуком о одузимању имовинске користи у побијаној правноснажној пресуди није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, на коју се такође неосновано указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Стефана Шипке у осталом делу је одбачен.

Наиме, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, само формално означавајући ову повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, бранилац даље у образложењу захтева уопште не указује у чему се конкретно састоји незаконитост доказа кога наводи, а на којем је суд засновао побијану пресуду и то налаза и мишљења судског вештака за област иформационе технологије мр Саше Крстића од 18.02.2020. године, већ даје сопствени чињенични закључак да ли је требало вештачити долазне позиве и смс комуникацију окривљеног, у време када је већ био лишен слободе. Такође, бранилац окривљеног не наводи у чему се састоји незаконитост записника о препознавању сачињених у полицији, а које препознавање су вршили ББ и ВВ, за које се у захтеву наводи да немају везе са критичним догађајем, нити је њихово препознавање у вези са

предметом одлучивања у овој кривичној ствари, на који начин суштински износи сопствену оцену о нерелевантности наведених доказа, а не њиховој незаконитости.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у захтеву, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 438. став 2. тачка 1) ЗКП), док суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведеног доказа, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Стефана Шипке - адвоката Марка Пушице, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног у односу на наведене повреде одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић